

ΔΑΝΑΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ*

ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

ΧΑΙΡΕ, σεπτὴ γενέτειρα ! φεῦ, εἴθε μὴ μ' ἐγέννας.
Παῖς ἔτι σ' ἐγκατέλιπον πρὸς χώρας φεύγων ξένας.
Σ' ἐπαναβλέπω πολὺς πλὴν τὴν καρδίαν νέος,
Γεραίρων τὸ δακρῦδρεκτον κ' αἰμοσταγές σου κλέος.
"Ὅχι, ἐψεύσθην — σύγγνωθι ἀθῶαν ψευδορκίαν —
Εἴμ' ἢ σκιά τοῦ τέκνου σου, σκιά χωρὶς καρδίαν.
Τὴν ἐθαψα εἰς ξένην γῆν, μακράν, παρὰ τὸν Αἴνον, (**)
Ὑπὸ μνημεῖον δάνειον καὶ ὑπὸ χῶμα ξένον
Κ' εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς προσῆλθον τραυματίας
Ἀνάγκην ἔχων θωπειῶν, ἀλλ' ὄχι θεραπείας.

Θέλω δοριμὴ τὸ ἄλγος μου, θέλω τὸ τραῦμα χαῖνον.
Τὸ μόνον μου εἶν' ἀγαθὸν τὸ ἔτι ἀπομένον.
Τὸ ἄλγος μὲ κατέστησεν ἄξιον σοῦ, Δανάη.
Ἐν τῷ ἀδόλῳ του πυρὶ πᾶν ἄγος μου ἐκάν

* ΣΗΜ. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου ἐνθυμοῦνται καὶ δια-
τελοῦσιν εἰσέτι — δὲν ἀμφιβάλλομεν — ὑπὸ τὴν θλιβεράν γοητείαν τῶν
ἐν τῷ περυσινῷ τόμῳ τοῦ 1891 καταχωρηθέντων ἐλεγείων ὑπὸ τὸν
τίτλον «Δανάης Μνημόσυνα» τοῦ ἐν Σύρῳ διαπρεποῦς καὶ συμπα-
θεστάτου ἱατροῦ κ. Ν. Μύρωνος. Ὁ δὺςμοιρος πατὴρ δὲν ἔπαυσε νὰ
θρηνηῖ τὸν σκληρῶς ἀναρπαγέντα ἄγγελόν του, τὴν Δανάην του, ἐξα-
κολουθεῖ δὲ οἴμοι ! νὰ διακρυσταλλοῖ εἰς στίχους πυρίνους τὰ δάκρυα
τῆς πληγείσης πατρικῆς του καρδίας. Τὸ ὠρκίσθη ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου
τῆς ! Εἰς τὰς νευρώδεις στροφὰς τοῦ ἄνωθι ποιήματος, ὅπερ εὐμενῶς
παρεχώρησεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν, ἀνευρίσκει ὁ ἀναγνώστης ὅλην τὴν
κάμινον τῆς διετιῆς ὀδύνης, ἥτις διακαίει τὰ σπλάγχχνα του διὰ τὴν ἀπό-
λειαν τῆς Δανάης του καὶ τῆς αἰμοσταγοῦς Κρήτης του τὸ μαρτύριον.

(**) Ὅρος τῆς Κεφαλληνίας.

Καὶ ἀνυψοῦμαι μέχρι σοῦ εἰς χώρας ὑπερτέρας·
 Ἐξερευνῶ τῶν οὐρανῶν τοὺς γοίφους, τοὺς ἀστέρας,
 Καὶ λησμονῶ τὸν ἴδην μου, τὸν τάφον σου, τὸν Αἶνον,
 Τῆς γῆς φυγὰς τὸν βόρβορον μὴ πλέον ὑπομένων.

Πατρίς μου ! ἐλησμόνησα τὸ ἄλγος σου· συγγνώμην·
 εἰς τὴν θετὴν τῆς κόρης μου πατρίδα ἐπλανώμην.
 Σὲ βλέπω εἰς μαρτύριον καὶ πάλιν ἀγομένην·
 τὴν ἔνδοξον χλαμύδα σου εἰς ῥάκη ἐσχισμένην·
 μαρτυρικὸν τὴν Ἰδὴν σου κοσμεῖ ἀδόξως στέμμα
 καὶ τῶν ἀετιδέων τῆς εἶνε δειλὸν τὸ βλέμμα.

Βλέπω τ' ἀγέρωχα λευκὰ ἐξ αἰσχύου κεκυφῶτα.
 Ἀνδράποδα ῥυπαίνουσι τὰ πάλλευκά των νῶτα.
 τοὺς ἀτιθάσσους σκύμνους των πιθήκου μᾶστιξ δέρει
 Κ' ἡ χεὶρ των, ἀντὶ κεραυνοῦ, ποιμένος ῥάβδον φέρει.
 Ὁ Ἄρης φέρων ἄσκαυλον Πανὸς ἀνὰ τὰ ὄρη
 Περιδεῖς ἀπέκρουσε τὸ μάχιμόν του δόρυ.
 Δὲν ἐξυμνοῦσι τὴν ἠχὴν παιᾶνες ἡμιθέων,
 Ἄλλ' ὁ χαλκὸς ὁ δύσσηχος βαρβάρων ἀγελαίων,
 Κ' εἰς κυπαρίσσους κρέματα τῶν ἀοιδῶν ἡ λύρα
 Λαοφιλῶν ἐμπνεύσεων ἐκ νέων ἄθλων στεῖρα.

Τί ἔγειναν αἱ δάφναι σου : Ἡ δάφνη δὲν ἀνθίζει
 εἰς δούλην γῆν ἣν ἄφθονον τὸ αἶμα δὲν ποτίζει.
 Μόνα προβάλλουσι δειλὰ εἰς τοὺς ἀγρούς τὰ ῥόδα
 καὶ θνήσκουσ' ὑπὸ τὸν θρασὺν τοῦ τουρκομάνου πόδα.
 Σταυροῦσι χεῖρες βέβηλοι τὴν δούλην ἐκκλησίαν
 καὶ ὁ Μωάμεθ μεθυσθεὶς ῥαπίζει τὸν Μεσσίαν.
 Αἱ νύμφαι σου ἀπάγονται πρὸς ὄργια θηρίων
 καὶ φεῖδεν ἑνὸς κεραυνοῦ εἰς τιμωρὸς βραχίων...
 Ἡ Μοῦσά μου τὸ πρόσωπον καλύπτει ἐξ αἰσχύνης
 καὶ φεύγει, φεύγει δύσθυμος μὲ στεναγμὸν ὀδύνης.

Ἐ, Ἡρακλείου τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1891.